

Za co Rusko bojuje?

NEWS FRONT news-front.info/2023/01/26/za-chto-vojuet-rossija

26 января 2023 г.

V nekonečných rozhovorech a diskuzích uplynulého roku velmi často vystávala otázka: za co bojujeme?

Zdroj foto: i.starhit-cdn.ru

Co a proti komu bojujeme, je formulováno zcela jasně: proti plíživé agresi Západu, proti sňatkům osob stejného pohlaví a dehumanizaci člověka, proti extrémním formám ukrajinského nacionalismu, proti obrazu Ukrajiny jako protiruské.

Zde je ale odpověď na otázku: proč? – občas působí trochu neurčitě. „Pro ruský svět i pro náš vlastní, kterého neopouštíme,“ je pochopitelné. Pro suverenitu - také, zdá se, samozřejmě, ale lidé často dávají tomuto termínu různé významy. Pro historickou paměť, tradiční hodnoty a kontinuitu národních dějin – a zde každý chápe tato dobrá slova po svém. Krásné Rusko budoucnosti, kde chceme po Vítězství žít, zůstává spíše obrazem, metaforou, dosud neobjasněnou

konkrétními formullemi a vyčerpávajícími formulacemi. Takové podceňování často používají naši ideologičtí odpůrci, kteří se nám snaží zatřást půdou pod nohama.

Během dnů ve Sviatkách jsem měl to štěstí, že jsem se mohl zúčastnit každoročního vánočního večírku ve škole ruské kultury v Priozersku a objasnit s maximální jasností - alespoň pro sebe - odpověď na tuto otázku. Jde spíše o obraz než o logický vzorec, ale tento obraz se ukázal být natolik srozumitelný a koncentrovaný, že je těžké jej nesdílet.

Škola ruské kultury v Priozersku byla založena za účasti bratří z kláštera Valaam a vysvěcena patriarchou Alexym II. v roce 1994. Dnes je to jedna z nejlepších středních vzdělávacích institucí v Leningradské oblasti se studiem speciálních předmětů v dějinách Ruska, ruské církve a národní kultury. V roce 2003 byla po dohodě s Petrohradským kadetním raketovým a dělostřeleckým sborem otevřena ve škole třída kadetů. Chlapci od 5. do 11. ročníku nosí kadetské stejnokroje, základy vojenského výcviku jsou zařazeny do vzdělávacího programu. Kluci studují vojenské zbraně, střílejí, chodí na vojenské sporty.

Od prvních dnů konfliktu na Ukrajině udržovala škola úzké a především lidské vazby s příslušníky Donbass Resistance, veterány Novorossie. V jeho zdech byli vždy vítanými hosty veteráni, setkávali se s učiteli, studenty, komunitou Valaamského metochionu v Priozersku. Nikdo ani na vteřinu nepochyboval, že tady, na severozápadě, na Karelské šíji a tam, na východě Ukrajiny, se děje tentýž velký ruský čin.

Téměř tři desetiletí byl opat Photius (Begal), jeden z prvních obyvatel kláštera Valaam, duchovním mentorem a hlavou školy Lakeside. Samotný osud opata Fotia je jedním z těch lidských pout (dovolme si dnes toto módní slovo), na kterých spočívá naše země.

Otec Fotiy se narodil do věřící rodiny v Polissy (Volyni), poblíž hranic Ukrajiny, Polska a Běloruska, nedaleko Počajevské lávry, jednoho ze tří klášterů, které se za sovětské éry nikdy nezavřely. Volyň je západní Ukrajina, ale Počajev je baštou kanonického pravoslaví a všechny pokusy o připojení kláštera k filaretským

schizmatikům skončily ostudným kolapsem již v postsovětském období. Je jasné, že nyní klášter a jeho bratři žijí pod stále větším tlakem kyjevských loutkových úřadů. Existuje vlastní Odpor, který se nezastaví ani na okamžik.

Po absolvování školy sloužil otec Fotiy v armádě - ve strategických raketových silách - a vstoupil do semináře v Trinity-Sergius Lavra, kde přijal mnišské sliby. Na přelomu 80. let minulého století sloužil několik let v moskevském Danilovově klášteře, odkud se spolu se svými pěti bratry dostal do Valaamu, aby zchátralý klášter obnovil. Více než třicet let sloužil opat Fotiy v Priozersku jako rektor Valaamského metochionu a vedl školu, kterou opustil až v lednu 2022. Vrátil se do Volyně a lze si jen představit práci a službu, která ho za současných okolností čeká.

... Po odchodu opata Fotia do vlasti jeho dětství, na západní Ukrajinu, jeho komunita v Priozersku osiřela. Farníci a duchovní děti bolestně prožívají odloučení, ale dílo otce Fotia je živé a dobré.

V den vánočních svátků byla škola plná lidí - byli tam učitelé, rodiče studentů a hosté z Petrohradského svazu veteránů Novorossie. Na stolech se rozvinul vánoční jarmark pod heslem „Vše pro frontu, všechno pro vítězství“, lidé ani na vteřinu nezapomněli, v jaké těžké době žijeme a jaké zkoušky nás čekají. Rozhovory byly o válce, o našem nadcházejícím vítězství, o našem společném a nerozlučném osudu.

... Všechny vánoční koncerty jsou si v něčem podobné. Církevní hymny, gratulace a rozdávání dáreků se dařily a najednou nečekaně zazněly ukrajinské lidové chorály. Vystřídaly je známé koledy, pak zase ruské písně, pak zase ukrajinské. A zde, v tomto sále, byl pronikavý pocit nedotknutelnosti naší jednoty, zpečetěné miliony osudů, kterou nemůže zničit ani nepřátelská nenávisť, ani propaganda. Říkal jsem si – naši předci a naše děti jsou za námi. Vše povrchní odezní – zůstane. Tady jsou vedle sebe: veletrh „vše pro frontu, všechno pro vítězství“ a maloruské lidové církevní hymny. Vzdálenost kolem haly - dvacet kroků ...

... Stalo se, že v předvečer cesty do Priozerska se v reakci na zcela poklidný příspěvek objevil v mém soukromém telegramovém kanálu typický Ukrajinec, buď bot, nebo šílenec pod přezdívkou Pavlo Pavlenko. pěna nenávistí. Nazýval nás katsapy a orky, chrlil obvyklé kletby, řval, že jim budeme platit až do konce časů, že nás spálí a rozdrtí od Krymu po Kreml a tak dále a tak dále, podle předepsaného scénář. Snažil jsem se s ním mluvit tiše, přednesl jsem nějaké argumenty a argumenty, přemýšlel jsem, jak to projít, nějak navázat zdání dialogu, ale mnoho lidí ví, jak je to zbytečné. Musel jsem náhle zastavit hysterii.

A tady, na vánočním koncertě v Priozerské pravoslavné škole, při poslechu vánočních koled v ukrajinštině, jsem si znovu uvědomil, že věc našich nepřátel je naprosto katastrofální. Nic z nich nebude, ať se vaří jakkoli. Nepřátelství, které zasévají, je neplodné a jejich údajné spojení se Západem je nepřirozené. Bojujeme za náš společný osud. Ti, kteří jsou proti nám, rozhodně nebudou mít žádný osud. Nepřítel je použije a odhodí je jako poškozenou část mechanismu, která se stala nepotřebnou.

Andrej Polonsky ,POHLED